

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, název, místo, rok, rozsah práce, vedoucí práce: KLAPALOVÁ, Eliška: *Ohlasy Charty 77 ve francouzském tisku (1977–1986)*. Praha, 2021, 88 stran, vedoucí práce doc. PhDr. Jiří Hnilica, Ph.D.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .	X			
Struktura práce je vyvážená a logická.		X		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .	X			
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .	X			
Autor správně cituje .	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Eliška Klapalová si za cíl své bakalářské práce zvolila zmapování ohlasu, který vyvolala Charta 77 ve francouzském denním tisku. I když se autorka nakonec věnovala pouze francouzskému deníku *Le Monde*, domnívám se, že cíl její práce se podařilo naplnit. Původní záměr byl dle mého názoru značně široký a výzkum na toto téma by si vyžádal řadu let ve francouzských archivech a knihovnách. Zúžení tématu práce na jeden z nejvýznamnějších francouzských deníků v letech 1977–1986 považuji za zcela dostačující.

Na práci je třeba ocenit především pramennou základnu. Eliška Klapalová nejen vyhledala, ale také pečlivě přečetla všech 478 textů, které ve sledovaném období v *Le Mondu* zmiňovaly Chartu 77. Taktéž oceňuji úvodní kapitulu, která takřka ukázkově obsahuje rozbor nejen pramenů a literatury, ale i dosavadního bádání k tématu Charty 77 a v neposlední řadě též položení výzkumné otázky. Nemohu se ale zbavit dojmu, že autorka mohla ze svého výzkumu vytěžit více. Vyhledané články týkající se Charty 77 bylo možné kategorizovat, třeba jako informační texty nebo komentáře. Také bylo možné rozlišit, kdy se dotýčný text věnuje výhradně Chartě 77 a kdy kupříkladu celkově opozičnímu hnutí v celé východní Evropě. Zajímavé by bylo též pozorovat případné proměny psaní o Chartě 77 – například do které doby je Charta charakterizována spojeními, které autorka uvádí (s. 44–46), a odkdy již redakce *Le Mondu* počítá s tím, že čtenář ví, co Charta 77 představuje. Bylo by také zajímavé zjistit, kteří představitelé Charty 77 se na stránkách *Le Mondu* objevují nejčastěji. Převažovali mezi nimi exkomunisté? Domnívám se také, že autorka mohla ze zkoumaných textů více citovat. I když se její text v předložené podobě lépe čte, domnívám se, že delší citace by nebyly na škodu. Byla by tak kupříkladu srozumitelnější její teze, že *Le Mond* v pozdějších letech neinformoval o Chartě 77 tak často, protože tato iniciativa nenaplnila jeho očekávání. V jakém smyslu? Že nepřivodila pád komunistického režimu v Československu, nebo protože nepředstavovala hnutí usilující o reformu komunismu (které si toužebně přáli někteří francouzští levicoví intelektuálové)? Doufám, že Eliška Klapalová materiál shromážděný při psaní bakalářské práce ještě využije k dalšímu bádání, skrývá totiž podle mého názoru velký potenciál.

Práce je psaná čtivým jazykem, který si uchovává odbornou úroveň, a zároveň je prosta gramatických chyb. Najdeme v ní ale několik málo stylistických neobratností či nepřesností. Místo formulace, že Charta 77 „narušila výsadní právo normalizačního režimu na podávání informací o Československu“ (s. 37) bych napsal, že narušila informační monopol normalizačního režimu (což je mimochodem jeden z charakteristických znaků totalitních režimů). Na straně 24 autorka píše, že signatáři Charty 77 byli často pronásledováni již v padesátých letech. S tím by se dalo polemizovat, jelikož mezi signatáři najdeme jen několik málo politických vězňů 50. let (Karel Pecka, Josef Zvěřina, Růžena Vacková). Důvodem byla mimo jiné nedůvěra politických vězňů vůči bývalým komunistům, jejichž ztělesnění představoval někdejší autor stalinistických chvalozpěvů Pavel Kohout.

I přes výše uvedené připomínky doporučuji práci k obhajobě a navrhuji ji hodnotit známkou výborně.

V Praze, 5. září 2021

PhDr. Petr Koura, Ph.D.